

ΑΡΧΙΜ. ΣΥΜΕΩΝ

Η ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΥ

Γ' ΕΚΔΟΣΗ
ΚΥΠΡΟΣ 2009

Ἡ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου

Ἀρχιμανδρίτου Συμεών

Η ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΥ

ἀρχή τῆς ἱστορίας τῆς μονῆς αὐτῆς εἶναι ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀγνώστη. Στὴν Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἀναφέρεται ὡς μονὴ τῶν Μεσοβυζαντινῶν χρόνων.

Ὁ Ἅγιος Νεόφυτος ὁ Ἐγκλειστος (1134) στὸν Λόγο τοῦ γιὰ τὸν Ἅγιο Θεοσέβιο τὸν Ἀρσινοῖτη μιλά γιὰ κάποιο θαῦμα τοῦ Ἁγίου Θεοσεβίου σ' ἓναν τυφλό μοναχό πού κάνει τάμα στὸν Ἅγιο νά τὸν θεραπεύσει καὶ νά παραμείνει νά ὑπηρετεῖ στό ναό του μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. Ὁ μοναχός ὅμως δέν τηρεῖ τὸ τάμα του. Ἀφοῦ πέρασε λίγο καιρό στό ναό τοῦ Ἁγίου “ὑπεχώρησε καὶ ἀπελθὼν περὶ τὰ λεγόμενα *Μαυροβούνια* ἐν τῷ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου σηκῶ παρῶκησεν ἐν αὐτῷ”. Ὑπάρχει πιθανότης ὁ Ἅγιος Νεόφυτος νά ἀναφέρεται στὴ Μονὴ Μαυροβουνίου, ἢ ὁποία τότε θά ἦκμαζε καὶ θά ἦταν γνωστὴ σ' ὅλη τὴν Κύπρο.*

Στὶς ἀρχές τοῦ 20^{ου} αἰῶνα ὁ καθηγητὴς Χατζηιωάννου στό λαογράφικό σύγγραμμά του *Κύπρος*, ἀναφέρει μεταξύ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: “Ἡ σημερινὴ κατάστασις τοῦ Μοναστηρίου ἀποδεικνύει τὸ παρελθόν μεγαλεῖον του. Φαίνονται τὰ ἴχνη καὶ τὰ εῤεῖπια πολλῶν οἰκοδομημάτων. Κίονες στρογγύλοι ἄνευ αὐλάκων, ἐκ λευκοῦ μαρμαροῦ κεῖνται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐρρίμμενοι, δύο μάλιστα τούτων τοὺς μετεχειρίσθησαν πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ εἰκονοστασίου ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας”.

Ὑπάρχει ἡ πληροφορία ὅτι μερικούς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κίονες πῆραν οἱ Λυσιῶτες ὅταν κατεσκεύαζαν τὸν γυναικωνίτη τῆς Παναγίας τῆς Λύσης. Ἀπὸ τὸ ἔνδοξο αὐτὸ παρελθόν σήμερα σώζεται ἓνα πολὺ ὠραῖο κιονόκρανο, μία μαρμαρίνη γλυπτὴ στήλη, μέρος τοῦ παλαιοῦ δαπέδου μὲ μικρὰ χρωματιστὰ γεωμετρικὰ σχήματα, καὶ οἱ τρεῖς κίονες πού βαστάζουν τὴ στέγη στό μεγάλο ἀρχονταρῖκι, (πολὺ ἀρχαϊκοί, ἄνευ διακοσμήσεων). Ὁ πρῶτος κίονας ἔχει τὴν ἐπιγραφή “1728 Μαΐου 20”. Τό

* Κάποιοι ἰσχυρίζονται ὅτι πιθανόν ὁ Ἅγιος Νεόφυτος νά ἀναφέρεται στό Ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Νικοξυλίτη πού βρίσκεται στὴν Πάφο.

1722 ἡ Μονὴ ἀνακαινίζεται καὶ ἡ ἐκκλησία παίρνει περίπου τὴ σημερινή της μορφή. Ζωγραφίζονται νέες εἰκόνες ἀπὸ τὸν γνωστό ἀγιογράφο Ἰωαννίκιο τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἡρακλείδου. Χρυσώνεται τὸ τέμπλο τοῦ καὶ ζωγραφίζονται οἱ κετταπέδες του. Ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως εἶναι τῆς περιόδου αὐτῆς, κτήμα καὶ δαπάνη Ἀνθίμου Μοναχοῦ 1739.

Τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1735 ἐπισκέπτεται τὴ Μονὴ ὁ Ρώσος περιηγητῆς μοναχὸς Βασίλειος Μπάρσκυ καὶ τὴν περιγράφει: “Ὀλίγας ἡμέρας ἀργότερον ἐπεσκέφθην τὴν μικρὰν Μονὴν Ἁγίου Γεωργίου. Ἡ μικρὰ αὕτη Μονὴ εὐρίσκεται εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἀρχιεπισκοπικῆς περιφερείας μεταξύ μικρῶν καὶ γυμνῶν βουνῶν ἐντὸς τῆς κοιλάδος εἰς ὀμαλὸν καὶ τερπνὸν μέρος μετὰ ὑγειοῦς ἀέρος καὶ πηγαιῶν ὕδατος. Περιβάλλεται ὑπὸ ἱκανῶν ὀπωροφόρων δένδρων κυρίως ἐλαιῶν καὶ μορεῶν. Οἱ μοναχοὶ ζοῦν ἐκ τῶν αἰγῶν καὶ τῆς μετὰξῆς. Ἡ Μονὴ αὕτη ὠκοδομήθη κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ὑπὸ τουρκικὴν κατοχὴν. Ἐχει ὀλίγους μοναχοὺς, δύο – τρία κελλία, ἕναν μικρὸν ἀλλὰ ὠραῖον καὶ καλῶς διατεταγμένον ναόν, ὁ ὁποῖος ἔχει μίαν καμπουρωτὴν στέγην, δύο εἰσόδους καὶ λιθόστρωτον πάτωμα”.

Λαϊκὴ παράδοση ἀναφέρει ὅτι ἔξω ἀπὸ τὸ μοναστήρι εἶχε φούρνους καὶ ὅτι γινόταν μεγάλη πανήγυρις, πιὸ μεγάλη ἀπὸ τοῦ ἉΓιωρκοῦ τῆς Σκάλας. Ὑπῆρχαν δὲ ἐδῶ τόσες πολλὲς ὄρνιθες, ὥστε “οἱ καλόγεροι ἐσυνάαν τ’ αὐκὰ μὲ τέσ κοφίνες”. Καὶ ὅτι “οἱ γεναιτζες τοῦ χωρκοῦ Τρούλλοι, ὅταν κάτσουν τέσ ὄρνιθες, τάσσουν ἕναν πουλλὴν στὸν ἉΓιωρκὴν πού ἐν’ γιατρός τῶν ὄρνιθων”.

Ἡ Μονὴ μετὰ τίς σφαγές καὶ λεηλασίες τοῦ 1821 ἀρχίζει νά φθίνει καὶ νά παρακμάζει. Λαϊκὴ παράδοση ἀναφέρει ὅτι ὁ Κουτσιοῦκ Μεχμέτ “ἔκοψεν δώδεκα καλόηρους”.

1854 Μαρτίου πρώτη, ἡ Μονὴ ἐνοικιάζεται στὸν Χαράλαμπον Ἰωάννου ἀπὸ τοὺς Τρούλλους γιὰ τρία χρόνια μὲ ἐνοίκιο τρεῖς χιλιάδες γρόσια. Ἔνας ἀπὸ τοὺς ὅρους τῆς συμφωνίας εἶναι, “ὁ ἐνοικιαστὴς νά ἀνάπτῃ τὴν κανδήλαν τοῦ Ἁγίου ἀδιαλλείπτως καὶ νά προσκαλῆ δὶς τοῦ μηνὸς ἱερέα διὰ νά ἱεουργῇ τὴν ἱεράν ἐκκλησίαν”.

Ἀπὸ τὸ ποσό τοῦ ἐνοικίου φαίνεται ἡ μεγάλη κτηματικὴ περιουσία πού διαθέτει ἡ Μονὴ. Το μεγάλο δωμάτιο μὲ τοὺς τρεῖς κίονες (ἀρχονταρῖκι) ἐχρησιμοποιεῖτο μέχρι τὰ μέσα τοῦ 20^{ου} αἰῶνα ὡς ἐλαιοτριβεῖο. Ἡ αἰωνόβια (μακαριστὴ πλέον) μητέρα τοῦ πατρός Ἀντωνίου, ἱερέα τῶν Τρούλλων, διασώζει τὴν πληροφορίαν ὅτι ἐπρόλαβε ἐδῶ στὴ Μονὴ ἕναν ἱερομόναχο ἀπὸ τὴν Ἀθηαῖνου ὀνόματι Τράνταν (δὲν ἐνθυμεῖτο τὸ μικρὸν ὄνομά του), ὁ ὁποῖος εἶχε φέρεи ἐδῶ καὶ μερικὲς γυναῖκες, πιθανῶς διὰ νά συστήσῃ γυναικεῖα μονή. Ἡ προσπάθεια

ἀπέτυχε. Οἱ γυναῖκες παντρεύτηκαν στήν Ἀθηαίνου καί ὁ ἱερομόναχος ἐπέστρεψε καί αὐτός στήν Ἀθηαίνου.*

Λίγο πρὶν τὸ 1930 ὁ ἐκ Τρούλλων Χατζηαντωνῆς Σπανός, ἐρασιτέχνης ξυλουργός καί ἐπίτροπος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Μάμα, ἄνθρωπος ζηλωτῆς εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά, ὅπως τὸν ἐνθυμεῖτο ὁ πατὴρ Ἀντωνῖος, ἀναλαμβάνει νὰ ἐπιδιορθώσει τὸ παλαιὸ τέμπλο συμπληρώνοντας τὰ ἐλλείποντα μὲ νέο ξύλο καί Σταύρωση ἀνευ ζωγραφικῆς στὸ ἄνω μέρος. Τὶς νέες ἐπιφάνειες τὶς ἔβαψε μὲ τὸ λουλλακὶ χρώμα πού ἔβαφαν τὰ κάρα!

Ἡ σημερινή ἀγία τράπεζα εἶναι ἔργο δικό του. Ἀποτελεῖται ἀπὸ τμήματα τῆς παλαιᾶς τὴν ὅποιαν μίκρανε καί κετταπέδες τοῦ παλαιοῦ τέμπλου κομμένους καί τοποθετημένους ἀνάποδα, ἀναλόγως τῆς ἐφαρμογῆς των. Ὁ οὐρανός τῆς παλαιᾶς ἀγίας τράπεζας, πολὺ μεγάλος καί βαρὺς, ἀγιογραφημένος ἐσωτερικά, ἦτο ἀκουμπησμένος στὸ νότιο τοῖχο τοῦ ναοῦ.

Ὁ Γκάννις, ἀγγλὸς κυβερνητικὸς ὑπάλληλος καί συγγραφέας πού ὑπηρέτησε στήν Κύπρο ἀπὸ τὸ 1926 μέχρι τὸ 1932, ἐπισκέπτεται τὴν ἐκκλησία καί συναντᾷ αὐτὸ τὸ συμπίλημα. Ὁ Γκάννις χαρακτηρίζει τὸν ἄνωτέρω ξυλουργό ὡς "unspeakable carpenter" ("ἀνεκδιήγητον"), διότι στήν προσπάθειά του νὰ ἐπιδιορθώσει τὸ τέμπλο ἔκαμε τόση καταστροφή ὥστε σὲ μία περίπτωση ἕνα κομμάτι πολὺ ωραίας εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ τοῦ 16^{ου} αἰώνα τὸ χρησιμοποίησε γιὰ νὰ μπαλώσει τὸ τέμπλο.

Ἀναφέρει, ἐπίσης, εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νικολάου, (τοῦ 16^{ου} αἰώνα) μὲ ἀπομεινάρια χρυσοῦ φόντου, εἰκόνα τοῦ Προδρόμου, δωρεὰ Ἑλένης καί τοῦ υἱοῦ αὐτῆς (1702) καί εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, δωρεὰ εἰς μνήμην τοῦ πρεσβυτέρου Γερασίμου πού πέθανε τὸ 1782.

Αὕτη ἦταν ἡ κατάστασις τῆς ἐκκλησίας μέχρι τὸν ἀγῶνα τῆς ΕΟΚΑ. Πιθανῶς κατὰ τὸ ἔτος 1957 Ἀγγλοὶ στρατιῶτες εἰσέρχονται στὸ ναὸ καί εἴτε γιὰ λόγους ἐκδίκησης, εἴτε φοβούμενοι μήπως τὸ καλυμμένο μέρος ἔνεκα τοῦ τέμπλου χρησιμοποιηθεῖ ὡς κρυπτή ἀγωνιστῶν, τὸ συντρίβουν κυριολεκτικά. Οἱ ἐπίτροποι τοῦ Ἁγίου Μάμα τῶν Τρούλλων καί ἄλλοι ἔρχονται καί περισυλλέγουν τὸ σπασμένο τέμπλο καί τὸ στοιβάζουν στὸν τοῖχο τῆς ἐκκλησίας. Τὶς εἰκόνες τὶς μεταφέρουν εἴτε στὸ παρεκκλήσιο τῆς Ἁγίας Μαρίας, εἴτε στήν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Μάμα.

Μὲ τὴν ἐπαναλειτουργία τῆς Μονῆς μερικὲς εἰκόνες καί ἕνα μανουάλι ἐπεστράφησαν. Ἐδῶ ἄφησαν μία εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ ἔτους 1871. Ἀπὸ πυρκαγιά ὅμως, τὸ ἄνω μέρος τῆς εἰκόνας κήκε καί ὁ Ἅγιος παρουσιάζετο χωρὶς κεφαλήν. Ἡ κατάστασις μέσα στήν ἐκκλησία φαίνεται τὰ χρόνια αὐτὰ κάπως θλιβερή. Μία Μονὴ ἀπὸ τὴν ἔνδοξη βυζαντινὴ ἐποχὴ παρουσιάζεται σήμερα ἐρειπωμένη μὲ ἕνα μικρὸ

* Ὁ ἱερομόναχος λεγόταν Πανάρετος. Ἦταν διάκονος τοῦ τότε Μητροπολίτη Κιτίου. Μετὰ δὲ τῆς χρεῖα του ἔγινε ἱερομόναχος. Ὑπηρέτησε καί ὡς ἡμέμιος εἰς τὴν Παναγία τοῦ Ἀβδελλεροῦ.

ναό χωρίς τέμπλο και εικόνες και η εικόνα του Ἁγίου Γεωργίου χωρίς κεφάλι!

Τὸν χειμῶνα τοῦ ἔτους 1963 ὁ νότιος τοῖχος τῆς ἐκκλησίας ἔπεσε συμπαράσφουροντας ὀλόκληρη τὴ στέγη ἐκτός ἀπὸ τὴν κόγχη τοῦ ἱεροῦ. Ἀμέσως στὸ νέο χρόνο ἡ ἐκκλησία ξανακτίζεται ὅπως ἦταν προηγουμένως. Κτίστης εἶναι ὁ Χριστάκης Ἀρτέμη ἀπὸ τὸ Ἄρσος. Ἐσωτερικά ἐξακολουθεῖ νὰ μὴν ἔχει τέμπλο. Μεταξύ τῶν ἐλάχιστων εἰκόνων παραμένει ἡ εικόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου μὲ καμένο κεφάλι.

Μερικοὶ προσκυνητὲς διηγοῦνται ὅτι βλέπουν νὰ περιφέρεται ἐδῶ ἓνας στρατιώτης χωρίς κεφάλι. Ἡ ἴδια ἡ γυναίκα πού μου διηγήθηκε τὸ γεγονός μου εἶπε ὅτι στὸ μέρος τῆς κεφαλῆς ὑπῆρχε κάτι σάν ὀμίχλη καὶ δὲ διεκρίνετο τὸ πρόσωπο. Ἄλλοι ἀναφέρουν ὅτι ἀκούσαν καὶ φωνὴ πού τοὺς ἔλεγε: “Μέχρι πότε θὰ μὲ ἔχετε σ’ αὐτὴ τὴν κατάσταση;”

Ἄλλος, κάτοικος Λειβαδιῶν, μού ἀνέφερε μὲ συγκίνηση ὅτι τίς μέρες τοῦ ’74 ἦτο στρατιώτης στὸ ἀπέναντι βουνό καὶ ἔβλεπαν φωτιά πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἱεροῦ, ἡ ὁποία ἔβγαине μέσα ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου.

Ἡ κτηματικὴ περιουσία τῆς Μονῆς ἀνερχόμενη σε 817 σκάλες παρεχωρήθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου στὴν κυβέρνηση γιὰ τὴ μισθοδοσία τῶν ἱερέων τῆς ὑπαίθρου, πλὴν τῶν δέκα στρεμμάτων ἐντὸς τῶν ὁποίων εὐρίσκετο ἡ Μονή. Πρόσφατα ἡ κυβέρνηση ἔχει ἐπιστρέψει στὴ Μονὴ δύο κτήματα τὰ ὁποῖα γειτνιάζουν πρὸς αὐτήν.

Τὰ κτήματα αὐτὰ νοικιάζονταν στοὺς γεωργούς τῆς παρακειμένης Κοινότητας τῶν Τρούλλων. Γι’ αὐτὸ τὸ Συμβούλιο τῆς Κοινότητας ἀνέλαβε μερικά μέτρα ἐξωραϊσμοῦ τοῦ χώρου, ὅπως τὴν ἐπιχωμάτωση καὶ περίφραξη τῆς Μονῆς μὲ τοίχους ἀντιστήριξης ἀνατολικά, φύτευση δένδρων, κυρίως πεύκων καὶ κυπαρισσιῶν, μεταφορὰ νεροῦ κοκ. Μὲ τὴ φροντίδα τοῦ ἱερέως τῆς Κοινότητας ἔγινε νέο τέμπλο καὶ εἰκόνες.

Ἡ Μονὴ Μαυροβουνίου ἦταν γιὰ μᾶς, ὅπως καὶ γιὰ τὸν πολὺ κόσμο τῆς Κύπρου, ἄγνωστη. Εἶχαμε ἔλθει καὶ παλαιότερα ἐδῶ, ἀλλὰ δὲν δώσαμε πολλὴ σημασία. Ἐμοιαζε μὲ ἓνα ἐρημοκκλήσι τὸ μέρος παρά μὲ μονή. Ἡ ἀπόφασή μας νὰ ἔλθουμε ἐδῶ ἐλήφθη τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1993. Τίποτε τυχαῖο δὲν ὑπάρχει στὴν πνευματικὴ πορεία τῶν ἀνθρώπων. Ἔτσι καὶ ἐμεῖς εἶχαμε ἔλθει ἐδῶ τυχαῖα γιὰ ἄλλο λόγο τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Ἡ χάρις ἀναδύεται ἀπὸ ἓνα τόπο, ἀλλὰ δὲν τὴ συλλαμβάνεις πάντοτε. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα μίλησαν μέσα μας ἡ ἱστορία καὶ ἡ παλαιότητα τοῦ τόπου καὶ οἱ εὐχὲς τῶσων κεκοιμημένων πατέρων “τῶν ἐνθάδε εὐσεβῶς κειμένων καὶ ἐν ἀσκήσει διαλαμψάντων”.

Τὸ τοπίο μὲ τὰ ξερά βουνὰ σέ μετέφερε στὸ Σινᾶ ἢ στὴν Παλαιστίνη, στοὺς τόπους πού γράφτηκε τὸ Γεροντικό καὶ ξεκίνησε ὁ μοναχισμός. Ἦταν Δεκέμβριος τοῦ 1993. Ὅλα ἦταν καταπράσινα πλὴν τῶν κεφαλῶν τῶν βουνῶν.

Ἦρχε στὸ ὅλο τοπίο ἔντονη παλαιοδιαθηκικὴ ποίηση. Ὁ χειμάρρος μὲ τὸν καλαμιῶνα, ἡ συστάδα μὲ τίς φοινικίες, τὸ ἀσκητικό καὶ

ἔρημο τοῦ τοπίου. “Καί ἦσαν ἐκεῖ δώδεκα πηγαί ὑδάτων καί ἑβδομήκοντα στελέχη φοινίκων” [Ἔξοδος, ιε΄, 27]. “Ἐκεῖ ἔσται εὐφροσύνη ὀρνέων, ἐπαύλεις καλάμου καί ἔλη” [Ἡσαΐας, λε΄, 7]. “Καί ἔξανθήσει καί ὕλοχαρήσει καί ἀγαλλιάσεται τὰ ἔρημα τοῦ Ἰορδάνου” [Ἡσαΐας, λε΄, 2].

Ἔτσι τήν ἡμέρα ἐκείνη, μετά ἀπό προσπάθειες ἐτῶν γιά ἀνεύρεση κατάλληλου τόπου, ἐδόθη σέ μᾶς ὁ τόπος καί ἡ ἀπάντηση. “Ἐδῶ θά ἔλθουμε.” “Τά γάρ ὄρη καί οἱ βουνοί ἐξαλοῦνται προσδεχόμενοι ὑμᾶς ἐν χαρᾷ καί πάντα τὰ ξύλα τοῦ ἀγροῦ ἐπικροτήσῃ τοῖς κλάδοις.” [Ἡσαΐας, νε, 12]

Τήν ἀπόφασή μας αὐτή τήν ἀναφέραμε στό Μητροπολίτη Κιτίου. Ἡ Μονή αὐτή, μαζί μέ τά δέκα στρέμματα γῆς πού τήν περιβάλλουν, ἀνήκουν στήν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος μέ ἐπίσημο ἔγγραφό του παραχωρεῖ στή Μητρόπολη Κιτίου δικαίωμα χρήσης καί πνευματικῆς ἰδιοκτησίας τῆς Μονῆς αὐτῆς. Ἔτσι, τόν Ἰούλιο τοῦ 1994 ἀρχίζουν οἱ ἐργασίες ἀνασύστασης τῆς Μονῆς. Ἡ διαχειριστική ἐπιτροπή τῆς Μονῆς Ἁγίου Γεωργίου Κοντοῦ στήν ὁποία ὑπηρετούσαμε, μέ τήν εὐλογία τοῦ Μητροπολίτη Κιτίου κ. Χρυσοστόμου, ἐγκρίνει σεβαστό ποσό γιά τήν οικονομική ἐνίσχυση τοῦ ὅλου ἔργου. Ἐπίσης ἡ οικονομική καί ἠθική συμβολή τῆς Κοινότητος Τρούλλων ὑπῆρξε πολύ σημαντική.

Ἡ διάθεση τοῦ λαοῦ τῆς Κύπρου νά προσφέρει εἰς τό ὅλον ἔργον εἶναι συγκινητική καί ἀποδεικνύει ὅτι τά κριτήρια τοῦ λαοῦ μας, ὅσον ἀφορᾷ τόν μοναχισμό, δέν ἔχουν ἀμβλυθεῖ ἀλλά διατηροῦνται ἀλώβητα καί ἀκέραια, ὅπως τοῦ τᾶ ἔχει καλλιιεργήσει ἀνά τούς αἰῶνες ἡ μητέρα μας Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Ὁ Ἅγιος Γεώργιος εἶναι παρών σέ κάθε ἐργασία, σέ κάθε δυσκολία πού παρουσιάζεται.

Ὁ χώρος τῆς Μονῆς χωρίζεται σέ δύο ἐνότητες. Ἡ πρώτη περιλαμβάνει τήν παλαιά ἐκκλησία μέ τό πρόσθετο μέρος τοῦ νάρθηκα, τό ἀρχονταρίκι, τό γραφεῖο καί τήν τράπεζα ὅπως ἐπίσης καί τό βιβλιοπωλεῖο. Ἡ δεύτερη ἐνότητα, ἀβατη στους κοσμικούς, περιλαμβάνει τά κελιά τῶν μοναχῶν, τή βιβλιοθήκη καί τά δωμάτια φιλοξενίας. Ἀκολουθήθηκε πιστά ἡ λαϊκή ἀρχιτεκτονική τῶν κυπριακῶν μονῶν τοῦ 17^{ου} – 18^{ου} αἰῶνα, πού ἔχει χαρακτήρα ἀπλό καί ταπεινό καί προσιδιάζει περισσότερο στό πνεῦμα τοῦ μοναχισμοῦ. Σέ διάστημα λιγότερο ἀπό δύο χρόνια ὅλα αὐτά εἶναι ἔτοιμα. Ἡ μεγάλη ἐφέστιος εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἦταν φυλαγμένη πίσω ἀπό τό εἰκονοστάσι τοῦ Ἁγίου Μάμα Τρούλλων. Ἀποτελεῖται ἀπό ξύλα ἐνός δένδρου πού στήν Κύπρο λέγεται *ἀόρατος* (ἄρκευθος), τᾶ ὁποῖα συνδέονται μεταξύ τους μέ δύο κάθετους ζυγούς. Ἡ ζωγραφική ἐπιφάνεια εἶχε πέσει σχεδόν ὀλόκληρη. Μεταξύ τῶν ἐλαχίστων τεμαχίων πού ἀπέμειναν ἔβγαине ἡ ὀνομασία τοῦ Ἁγίου “Μαυροβουνιώτης”. Ἡ ἐργασία τῆς ζωγραφικῆς ἀπό τήν ἀδρή πινελιά φαίνεται νά εἶναι ἔργο τοῦ Παύλου ἱερογράφου, γνωστοῦ ἀγιογράφου τῶν μέσων τοῦ 17^{ου} αἰῶνα. Τά ἐλάχιστα ἐναπομείναντα σημεῖα τῆς εἰκόνας ἦταν ἀρκετά, ὥστε νά ξαναγίνει τό σχέδιο καί ἡ ἐπαναζωγράφηση ἀκριβῶς στά ἴχνη τῆς παλαιᾶς.

Τό ἐπάργυρο κάλυμμα ἔγινε στήν Ἀθήνα ἀπό τόν ἐξαίρετο ἀργυροχόο Κωνσταντῖνο Κύρκο, ὁ ὁποῖος ἐτέλεσε σχέδιο πού του προ-τείναμε εμεῖς. Ἡ εἰκόνα αὐτή μαζί μέ ὅλες τίς ὑπόλοιπες παλιές εἰκόνες μετεφέρθησαν στήν ἐκκλησία τό Μέγα Σάββατο. Ἐγινε νέο τέμπλο, λιτό καί ἀπέριττο, πού μαζί μέ τίς εἰκόνες τῶν χρόνων τῆς Τουρκοκρατίας δημιουργοῦν κατανυκτικό περιβάλλον.

Στό κάτω μέρος τῆς εἰκόνας ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή:

ΗΡΓΥΡΟΚΟΣΜΗΘΗ Η ΠΑΡΟΥΣΑ ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑ-
ΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΩΤΟΥ, ΕΝ ΤΗ ΠΟΛΕΙ
ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΕΠΙ ΑΡΧΙΘΥΤΟΥ ΚΙΤΙΕΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΤΟΥ Α΄.

ΔΙ' ΕΞΟΔΩΝ ΕΥΕΛΘΟΝΤΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΠΑΡΑΛΙΜΝΙΟΥ
ΚΑΙ ΑΝΔΡΙΑΝΗΣ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΑΣ, ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΑΥΤΩΝ
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΕΝ ΕΤΕΙ ΣΩΤΗΡΙΩ ΧΙΛΙΟΣΤΩ ΕΝΝΑΚΟΣΙΟΣΤΩ
ΕΝΕΝΗΚΟΣΤΩ ΠΕΜΠΤΩ ΜΗΝΙ ΔΕΚΕΜΒΡΙΩ.

Καί ἡ ἄλλη ἐπιγραφή ἔμμετρη, γραμμένη ἀπό τόν μακαριστό φιλόλογο Θεοδόση Νικολάου:

ΜΟΝΗΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΠΕΛΑΣ ΛΙΠΟΝΤΕΣ ΩΔ' ΩΡΜΙΣΑΝΤ'
ΟΙ ΕΝ ΑΣΚΗΣΕΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ ΣΥΜΕΩΝ Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ
ΚΑΙ ΝΕΟΦΥΤΟΣ ΣΥΝ ΝΕΚΤΑΡΙΩ ΔΙΑΚΟΝΩ ΙΡΩ ΚΑΤΑΛΥΜΑΤΙ
ΜΕΛΑΝΟΣ ΟΡΟΥΣ ΓΕΩΡΓΙΩΝ Δ' ΕΥΡΑΝΤΟ ΠΡΟΣΤΑΤΗΝ ΑΥΘΙΣ.

Ἦταν πρό ἐτῶν ἐπισκέφθηκα τόν Γέροντα Πορφύριο, μέ ρώτησε πού μένω. Ἐγώ του εἶπα “Στόν Ἅγιον Γεώργιον τόν Κοντό στή Λάρνακα.” “Τώρα νά δῶ τό μέρος αὐτό” εἶπε καί ἄρχισε νά μου περι-γράφει ἕνα τοπίο ἐντελῶς διαφορετικό ἀπό αὐτό τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Κοντοῦ τῆς Λάρνακος. Μοῦ εἶπε γιά στρατιῶτες καί βουνά, ἰδιαιτέρα δέ μέ εἶχε συγχύσει τό πολύ νερό πού ἔβλεπε νά τρέχει σάν ποτάμι. Φαίνεται ὅτι ὁ Γέροντας συνελάμβανε τό μέλλον καί περιέγραφε τό Μαυροβούνι ἀντί τῆς Λάρνακα.

Εἶπαμε καί πιο πάνω ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου σ' ὄλο αὐτό τό ἔργο τῆς ἀναδημιουργίας τῆς Μονῆς εἶναι ἔντονη. Ὁ πατήρ Νεόφυτος (τώρα Μητροπολίτης Μόρφου), πού ἐπιστατοῦσε καθ' ὅλην τήν διάρκειαν τῶν ἐργασιῶν, δύναται νά ἀναφέρει πολλά. Ἀναφέρω μόνο τρία:

Ἡ μεγάλη πόρτα –πύλη– τῆς εἰσόδου στή Μονή προτοῦ τοπο-θετηθεῖ ἦτο ἀκουμπισμένη στόν τοῖχο τῆς ἐκκλησίας καί ὁ ξυλουργός ἐτοιμαζόταν νά τοποθετηθεῖ ἄνω στό τέμπλο τῆ Σταύρωσι καί τά “λυπητερά”. Ἡ μεγάλη πόρτα γλίστρησε καί ἔπεσε μέ μεγάλη δύναμη πάνω στήν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Θεολόγου “λυπητερό”, παλαιό καί λεπτό σανίδι, καί ἐνῶ ἀνεμένετο ἡ εἰκόνα νά διαλυθεῖ, δέν ἄφησε οὔτε σημάδι γδαρσίματος. Ὁ ξυλουργός ἔκθαμβος διηγεῖτο ἐπί ἡμέρας τό γε-γονός.

Ἐνα ἀπό τά παιδιά πού ἐρχόντουσαν πάντα καί μᾶς βοηθοῦσαν ξεκίνησε ἕνα ἀπόγευμα, ἐνῶ κτιζόταν ἡ Μονή, νά ἔλθῃ νά προσκυνήσει. Τήν ἡμέρα ἐκείνη ἔβρεξε παράκαιρα καί τό εὐλογημένο τό παιδί ἀντί νά

πάει κανονικά από τό δρόμο καί νά στρίψει μέ τό αυτοκίνητό του σκέφθηκε γιά συντομία νά στρίψει μέσα από τό χωράφι, όποτε τό αυτοκίνητό του “έβόλησεν μέσα στά πηλά”. Παρά τήν προσπάθειά του καί τίς ταχύτητες πού άλλαξε, τό αυτοκίνητο δέν έβγαине από τίς λάσπες. Άπελπισμένος άνοιξε τήν πόρτα καί κατέβηκε κάτω. Έκει γύρω δέ βρισκόταν κανείς. Σκέφθηκε νά επικαλεσθεί εις βοήθειαν τόν “Άγιο Γεώργιο. ”Έκαμε μικρή προσευχή καί μόλις μπήκε μέσα, μέ τό πρώτο ξεκίνημα τό αυτοκίνητο ξεκόλλησε από “τά πηλά” καί έφθασε στή Μονή. Εισήλθε στήν εκκλησία καί γονάτισε ένώπιον τής μεγάλης εικόνας του Άγίου γιά νά τόν ευχαριστήσει, όπóταν άκουσε έξω ποδοβολητά άλόγου, ώσαν κάποιος καβαλλάρης νά έτρεχε στήν αυλή. Σηκώνεται καί κοιτάζει έξω, δέν ύπήρχε κανείς. Αισθανθηκε ρίγος καί συγκίνηση, συνάμα καί φόβο πού, παρά τήν αναξιότητά του, ειχε αισθανθεί έντονη τήν παρουσία του Άγίου.

Μία Κυριακή, όταν έλειτούργησε ή Μονή, ήλθε από τό Αυγόρου μία γυναίκα ή όποία μάς ειπε ότι δέ γνώριζε καν τήν ύπαρξη αυτης τής Μονής. Μία νύκτα ήλθε ό “Άγιος Γεώργιος στον ύπνο της καί τής εξήγησε πού είναι τό μοναστήρι του, ότι είναι μετά τά Κελλιά καί ότι έχει τρεις μοναχούς καί τήν προέτρεψε νά τό επισκεφθεί.

Τήν ήμέρα ακριβώς του Πάσχα, 14 Άπριλίου 1996, άφου τελέσαμε τή λειτουργία τής Αναστάσεως στήν Ίερά Μονή Άγίου Γεωργίου Κοντού στήν όποία ύπηρετήσαμε επί σειρά έτων, αναχωρούμε καί ερχόμαστε στή Μονή Μαυροβουνίου. Τό άπόγευμα γίνεται ή πρώτη ακολουθία. Ο Έσπερινός τής Αγάπης έτελέσθη έν μέσω πολλών ιερέων καί πιστών. Χαρακτηριστική ήταν ή πρόρρηση του Γέροντα Ίακώβου Τσαλίκη σ’ έναν άδελφό τής Μονής “Έκει πού θά πάτε τώρα δέν έχει τίποτε, κάποτε ειχε ένα μοναστήρι τό όποιο άπέθανε καί θά κάμετε μία νεκρανάσταση, θάρχεται πολός κόσμος καί θά αναπαύεται”.

Ο Γέρον Παΐσιος προέτρεψε τόν άνωτέρω άδελφό νά γίνει μοναχός στήν Κύπρο “ Έκει πού θά πάς έχει έναν, θά γίνετε δύο. Θάρθει άκόμα ένας, θά γίνετε τρεις. Έσείς οι τρεις θά πάτε κάπου καί θά κάμετε μία βάση πνευματική. Αυτές οι βάσεις θά διωξουν τίς άλλες βάσεις. Τό πρόβλημα τής Κύπρου είναι πνευματικό καί όχι πολιτικό καί χρειάζονται πνευματικές άντιστάσεις.”

Λίγο πριν κοιμηθεί ό Γέροντας του άνέφερε ό ρηθείς άδελφός ότι οι έργασίες γιά τήν ανασύσταση τής Μονής έχουν αρχίσει. Τόση δέ ήτο ή χαρά του Γέροντα ώστε τόν ευλόγησε καί μέ τά δύο του χέρια καί έκαμε χάμω σέ μία πέτρα τό σχέδιο πώς πρέπει νά είναι ή Μονή μέ τίς δύο αυλές, έτσι πού καί τόν κόσμο νά ωφελεί καί τούς μοναχούς νά αναπαύει.

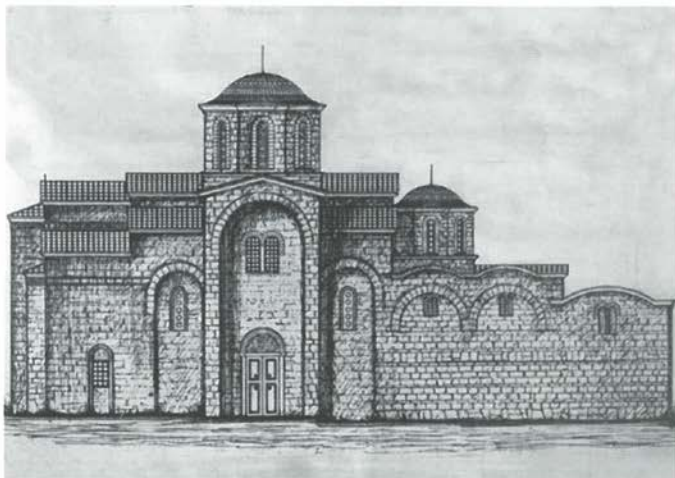
Ένα σημαντικό γεγονός στα δύο χρόνια λειτουργίας τής Μονής ήταν ή εκλογή καί ή χειροτονία εις Μητροπολίτην Μόρφου του άδελφού τής Μονής Άρχιμανδρίτη Νεοφύτου Μασούρα, στις 13 Σεπτεμβρίου 1998.

Η Ίερά Μονή Μαυροβουνίου από τήν ήμέρα του Πάσχα του 1996 συνεχίζει τήν πορεία της. Σήμερα ή αδελφότητα άποτελείται από πέντε πατέρες καί ένα δόκιμο. Καθ’ έκάστην τελείται ή Θεία Λειτουργία καί οι

ἄλλες ἱερές ἀκολουθίες. Ἡ προσέλευση τοῦ κόσμου καί ἰδιαίτερα τῶν νέων στίς ἀκολουθίες καί τῆ Θεία Λειτουργία εἶναι συγκινητική. Ἐνεκα τοῦ πολὺ κόσμου τὴν Κυριακὴ καί τῆς μικρότητας τοῦ χώρου, ἀποφασίζεται ἡ ἀνέγερση νέου ναοῦ, μοναστηριακοῦ τύπου, διπλάσιας χωρητικότητας τοῦ ὑπάρχοντος. Πρὸς τὸ παρὸν ἔγινε τὸ σχέδιο καί ἔχει τελειώσει ἡ ὑπόγεια βάση, πού διαμορφώθηκε σέ παρεκκλήσι ἀφιερωμένο στοὺς Ἁγίους Πατέρες τῆς Ὀπτινα.

Ἐνα ἄλλο πρόσφατο σημαντικό γεγονός τῆς Μονῆς ἦταν ἡ χειροτονία εἰς Χωρεπίσκοπον Ἀρσινόης, Πάφου, ἑνὸς δευτέρου ἀδελφοῦ τῆς Μονῆς, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Νεκταρίου Σπύρου στίς 14 Σεπτεμβρίου τοῦ 2008.

Οἱ πατέρες τῆς Μονῆς ἔχουν φυτέψει ἑκατοντάδες δέντρα καί ἰδιαίτερα φοινικίες καί ἐλίες, ἔτσι πού τὸ μοναστήρι νά φαίνεται σάν μιὰ ὄαση ἐλπίδας καί ζωῆς μέσα στό κατάξηρο τοπίο πού τὸ περιβάλλει.

Τὸ σχέδιο τοῦ μελλοντικοῦ ναοῦ τῆς Μονῆς

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΜΕ ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗ ΣΥΜΕΩΝ*

- *Γέροντα, ὅπως εἶναι γνωστό, σέ κάθε ἱερὴ ἀκολουθία πού γίνεται ἐδῶ στό μοναστήρι ἢ ἀκόμα καί σ' ἕναν ἀπλό ἑσπερινό, παρατηρεῖται μὲγάλος ἀριθμὸς προσέλευσης νέων. Πῶς τὸ ἐξηγεῖτε αὐτό;*
- *Εἶναι γεγονός ὅτι στὴ Θεία Λειτουργία τῆς Κυριακῆς ἀλλὰ καί σ' ἕναν ἀπλό ἑσπερινό τῆς καθημερινῆς ἔρχονται ἀρκετὰ νέα παιδιά. Ὅ*

* Δημοσιεύτηκε στό περιοδικὸ τοῦ Παγκυπρίου Λυκείου Λάρνακος το 2000.

σημερινός τρόπος ζωής έχει οδηγήσει τόν κόσμο σέ αδιέξοδα. Τό άγχος καί ή κούραση είναι ό καρπός αύτου τού τρόπου ζωής. Τά παιδιά σ' έναν έσπερινό μέσα στην κατανυκτική άτμόσφαιρα τής έκκλησίας καί τήν ήσυχία τού Μοναστηριού νιώθουν νά ξεκουράζεται ή ψυχή τους καί παίρνουν δυνάμεις γιά τήν αύριανή μέρα. Υπάρχουν φορές πού τό πρωινό προτού πάνε στή δουλειά τους έρχονται πρώτα από τήν έκκλησία, παρακολουθούν τήν ακολουθία, ή έστω ένα μέρος τής, καί φεύγουν. Πέρα άπ' αύτή τήν ψυχική ξεκούραση πού έπιζητούν τά παιδιά, ύπάρχει καί μιá γενικότερη δίψα γιά τόν Θεό. Λέω κάποτε στά παιδιά πώς τό μοναστήρι είναι ή άγκαλιά τού Θεού. Βέβαια ή άγκαλιά τού Θεού είναι πολύ πιό μεγάλη από ένα μοναστήρι, άπλως τό λέω έτσι γιατί εκείνη τή στιγμή τό νιώθουν καλύτερα. Τού Θεού δέν πρέπει νά Τόν νιώθεις γενικά καί άόριστα, αλλά συγκεκριμένα, όσο γίνεται πιό άπτά καί δικό σου σάν φίλο σου. Αύτόν τού Θεού προσφέρει ή έκκλησία μας μέ τό “Λάβετε φάγετε” καί μέ τό “πίετε έξ αύτου πάντες”.

Τί περιλαμβάνει ή ημέρα ενός μοναχού;

Οί μοναχοί ξυπνούν πολύ πρωί. Στο δικό μας Μοναστήρι ή έγερσις είναι ή ώρα τέσσερις. Στο Σταυροβούνι γιά παράδειγμα ή έγερσις είναι ή ώρα δύο. Ακολουθεί μιá ώρα προσευχής στό κελλί. Κελλί λέγεται τό μικρό δωμάτιο πού μένει ό κάθε μοναχός, μέσα στό όποιο περιλαμβάνονται τά άπολύτως άναγκαία. Ο μοναχός δέν έχει τίποτε δικό του, ούτε φυσικά καί προσωπικά χρήματα. Η προσευχή τού μοναχού γίνεται μέ τό κομ-ποσχοίνι καί άποτελείται από τή φράση “Κύριε Ίησού Χριστέ Υιέ τού Θεού έλέησόν με”. Η προσευχή αύτή λέγεται “Νοερά προσευχή”. Ο μοναχός τήν επαναλαμβάνει πολλές φορές, μέχρι πού νά καταφέρει νά τήν περάσει στην καρδιά του καί νά τού φέρι χαρά καί γλυκύτητα. Φυσικά οι μοναχοί λένε καί άλλες προσευχές καί κάνουν πολλές μετάνοιες. Μετά τή μιá ώρα προσευχής, οι μοναχοί κατεβαίνουν στην έκκλησία γιά τήν ακολουθία. Συνηθως τελείται καθημερινώς ή Θεία Λειτουργία στην συνέχεια ύπάρχει τό πρόγευμα καί ακολουθως ό κάθε μοναχός εκτελεί τό διακόνημά του, δηλαδή τήν εργασία του. Κάποιοι ζωγραφίζουν, άλλοι είναι στους κήπους, άλλοι στό μαγειρείο κτλ. Τό μεσημέρι οι μοναχοί, άφου χτυπήσει τό σήμαντρο, έρχονται στην τράπεζα γιά τό φαγητό. Κατά τή διάρκεια τού φαγητού, ένας διαβάζει από ένα πατερικό βιβλίο τόν βίο των Αγίων τής ημέρας. Μετά τό τέλος τού φαγητού καί τής ευχαριστηριακής προσευχής ακολουθεί ξεκούραση. Τό άπόγευμα τελείται ό έσπερινός, κατόπιν τό δείπνο πού είναι λιτό, όχι μαγειρεμένο φαγητό, ακολουθεί τό άπόδειπνο στην έκκλησία καί μετά ό κάθε μοναχός πηγαίνει στό κελλί του γιά νά διαβάσει καί να προσευχηθεί μέχρι τήν ώρα τού ύπνου. “Όσο δύσκολη καί αν φαίνεται ή ζωή τού μοναχού καί τό μοναχικό πρόγραμμα, όταν γίνεται μέ υπακοή καί ταπεινώση φέρνει στην ψυχή μεγάλη ξεκούραση. Ένώ ό κόσμος προσθέτει καθημερινά άνάγκες στην ζωή του, ό μοναχός αφαιρεί καί γίνεται άνάλαφρος καί άνεβαίνει πιό εύκολα στόν Θεό.

- *Γέροντα, ὁ Ἅγιος Γεώργιος εἶναι προστάτης αὐτοῦ τοῦ Μοναστηριοῦ. Μέσα σ' αὐτά τὰ τέσσερα χρόνια πού ἡ Μονή λειτουργεῖ, ἔχουν παρατηρηθεῖ κάποια θαύματα;*
- *Ἔχουν γίνει κάποια θαύματα μέ τήν ἔννοια πού ἀντιλαμβάνεται ὁ κόσμος τὰ θαύματα. Δέν θά ἤθελα ὅμως νά μιλήσω γι' αὐτά. Τό γεγονός ὅτι αὐτό τό Μοναστήρι ἐγινε σέ τόσο λίγο χρόνο εἶναι ἕνα θαῦμα. Ἐγώ παρακαλῶ τόν Ἅγιο Γεώργιο νά μὴ κάνει θαύματα τραντακτά, ἀπ' αὐτά πού θέλει ὁ κόσμος, γιατί στό τέλος θά γίνουμε ἕνα μεγάλο προσκύνημα καί θά χαθεῖ ἡ ἡσυχία καί ἀπλότητα πού ὑπάρχει τώρα. Νά κάνει ὁ Ἅγιος θαύματα πού δέ φαίνονται. Δέν εἶναι θαῦμα τό γεγονός ὅτι ἕνας ἀνθρώπος μετανιώνει γιά τήν ἀμαρτωλή ζωή του, γίνεται νέος ἀνθρώπος καί συνδέεται μέ τήν ἐκκλησία; Τέτοια θαύματα βλέπουμε πολλά, ἰδιαίτερα μεταξύ τῶν νέων ἀνθρώπων. Δέν εἶναι θαῦμα νά βλέπεις ἕνα νέο παιδί πού ἐργάζεται στόν κόσμο νά μένει στήν ἀρχή τῆς Σαρακοστῆς τρεῖς μέρες τελειῶς νηστικός καί νά τό κάνει μέ τόση χαρά καί προθυμία, γιά νά κοινωνήσῃ τήν τρίτη μέρα; Θαῦμα, ὄχι γιά τίς τρεῖς μέρες πού ἔμεινε νηστικός, ἀλλά γιά τήν ἀλλαγῆ, τόν παλμό καί τή χαρά πού ἔχει βρεῖ αὐτό τό παιδί μέσα στήν ἐκκλησία.*
- *Τί θά συμβουλευάτε τούς νέους σέ θέματα προσευχῆς καί ἐξομολόγησης;*
- *Θά συμβούλευα τὰ νέα παιδιά νά ἀφιερώνουν λίγο χρόνο τήν ἡμέρα, ἔστω ἕνα τέταρτο ἢ μισή ὥρα γιά τόν ἑαυτό τους. Καί αὐτό εἶναι καλύτερα τό πρῶτό πού ὁ νοῦς εἶναι καθαρός καί ξεκούρατος. Αὐτά τὰ λεπτά νά τὰ ἀφιερώνουν στήν προσευχή. Νά μιλοῦν στό Θεό σάν ὁ Θεός νά ἦταν φίλος τους. Καί ἔτσι εἶναι στ' ἀλήθεια· ὁ Θεός εἶναι φίλος καί πατέρας μας. Ἄν αὐτό γίνεται συστηματικά, ἤδη ἔχουμε πιάσει γραμμή μέ τό Θεό· θά ποῦμε πολλά καί θά μάς πει καί ἐκεῖνος πάρα πολλά. Θά μάς τά πει ὅλα μέσα μας, μέσα στήν καρδιά μας. Καλό, ἐπίσης, εἶναι ἡ ἐπαφή μέ κάποιον πνευματικό, ὄχι ἀπλῶς γιά τό θέμα τῆς ἀμαρτίας, ἀλλά καί γιά τή διδασκαλία τῆς πνευματικῆς ζωῆς, τοῦ τρόπου καί τοῦ δρόμου πού θά μάς πᾶει κοντά στό Θεό.*
- *Ποιός εἶναι ὁ ρόλος τῆς τηλεόρασης στή ζωή μας;*
- *Ἡ τηλεόραση εἶναι κάτι πού ἔχει μπει στή ζωή τοῦ κόσμου σήμερα. Τό πρόβλημα μέ τήν τηλεόραση εἶναι ὅτι τρώει πολύ χρόνο ἀπό τόν καθένα καί αὐτά πού προσφέρει εἶναι ἐλάχιστα. Γνωρίζω ὅτι σήμερα ὑπάρχει πολλή μοναξιά καί δέν ὑπάρχει ἐπικοινωνία οὔτε στό ἴδιο τό σπίτι. Ἡ τηλεόραση σέ κάνει νά δραπετεύεις ἀπό τό σπίτι, νά ταξιδεύεις ἐδῶ καί ἐκεῖ, ἀλλά τελικά δέ σέ πάει πουθενά. Πάλι ἐκεῖ μένεις. Ἐμεῖς οἱ μεγαλύτεροι μέ νοσταλγία ἀναπολοῦμε τὰ χρόνια ἐκεῖνα πού δέν ὑπῆρχε τηλεόραση καί*

καθόμαστε κι' ακούγαμε ιστορίες από τόν παππού καί τή γιαγιά, ιστορίες αληθινές από τήν ἴδια τή ζωή τους. Αυτό συνέδεε τούς ἀνθρώπους μεταξύ τους. Συνέδεε τούς γονεῖς καί τά παιδιά τους. Τώρα, ὁ καθένας ἀπομονώνεται ὅσο πάει πιά πολύ. Ἡ ἀγάπη χάνεται καί ἡ ψυχὴ γίνεται παγωμένη. Αὐτὴ τὴν ἔλλειψη ἀγάπης, αὐτὸ τὸ κενό, τὸ παιδί πάει νά τό γεμίσει σέ χώρους ἐπικίνδυνους.

— *Ποιός πιστεύετε εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος προσέγγισης τῶν νέων στὴν Ἐκκλησία;*

— Ἡ Ἐκκλησία δέ χρειάζεται νά πανικοβάλλεται μέ τή ραγδαία ἐξέλιξη τῆς ζωῆς τοῦ κόσμου, οὔτε νά σοφίζεται διάφορους τρόπους γιά νά συγκρατήσῃ τὰ πράγματα. Ἡ Ἐκκλησία νά παραμείνει καί νά ὑπηρετεῖ μέ συνειδηση τὴν παράδοση τῆς Ὁρθόδοξης πίστεως. "Ὅ,τι εἶναι ξένο πρὸς αὐτὴ τὴν παράδοση σιγά – σιγά νά φύγει. Θέλουμε ναοὺς πού νά ἐκφράζουν τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθόδοξης Θεολογίας, πού νά συνδυάζουν τὴ μεγαλοπρέπεια μαζί μέ τὴ λιτότητα καί τὴ σεμνότητα. Θέλουμε ἱερεῖς πού νά ἐμπνέουν τούς ἀνθρώπους μέ τὸ ἦθος καί τὸν τρόπο τους. Ὁ κόσμος καί τὰ νέα παιδιὰ ἀργά ἢ γρήγορα θά ἔρθουν ἢ θά περάσουν ἔστω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Ὅταν ὅμως ἔρθουν τί θά συναντήσουν; Ὅταν ἓνα παιδί πλησιάζει ἓναν ἱερέα δέν περιμένει ἀπ' αὐτόν νά τὸν μάθει νά παίξει μπάλα. Αὐτὸ τὸ κάνει ὁ καθηγητὴς τῆς Γυμναστικῆς. Τὰ παιδιὰ περιμένουν ἀπὸ μᾶς νά τοὺς δώσουμε τὴν ἐμπνευση. Τέτοια ἐμπνευση πού νά τὰ ὀδηγήσῃ σιγά – σιγά στό Θεό. Καί εἶναι οἱ "Ἅγιοι πού δίνουν τὴν ἐμπνευση γιατί ἡ ἐμπνευση (ἡ πνοή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος) ἔχει διαποτίσει τὴν ὑπαρξή τους. Καθόσον ἐμεῖς μετέχουμε στὴ ζωὴ τῶν Ἁγίων, μετέχουμε στὴ ζωὴ καί στὴν πνοή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί μπορούμε νά δίνουμε τὴν ἐμπνευση στὸν κόσμο. Καί αὐτὸ δέν εἶναι οὔτε τόσο ἀπλό οὔτε τόσο εὐκόλο.

Ἡ Μονή πρὶν τὴν ἀναστήλωση.

Κιονόκρανο ἀπὸ τὸ ναὸ τῶν μεταβυζαντινῶν χρόνων.

Ἡ συστάδα μέ τέσ παλιές φοινικιές.

Ἡ πύλη τῆς Μονῆς.

Παρεκκλήσι τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Κυπρίου καί Ἁγίας Μαρίνας.

Ἐπόγειο παρεκκλήσι τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ὀπτινα.

Σπηλιά Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

Πρώτη μέρα στό Μοναστήρι. Πάσχα 1996. 'Ο 'Εσπερινός τῆς 'Αγάπης.

'Ο ἀδελφός τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτης Νεόφυτος
χειροτονεῖται Ἐπίσκοπος Μόρφου. 13.9.1998.

Ἐπίσκεψη τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Πέτρου,
προσωπικοῦ φίλου τοῦ Γέροντα τῆς Μονῆς. 27. 5. 1999.

Ἐπίσκεψη τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Χρυσόστομου.

11. 4. 2003.

Ἡ λειψανοθήκη τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

ἽΟ Ἐπιτάφιος τῆς Μονῆς.

ἽΟ Γέροντας ἀγιογραφεῖ.

ἽΗ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου χωρὶς τό ἀργυρὸ κάλυμμα.
Διαστάσεις 116 X 87 εκ.

Λιτανεία γιὰ τὴν ἀνομβρία.

Ρώσσοι προσκυνητές

Κουρά μοναχού.

Χειροθεσία ἀναγνώστου.

Ὁ ἀδελφός τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτης Νεκτάριος χειροτονεῖται Χωρεπίσκοπος Ἀρσινόης.
14.9.2008

Ἡ σημερινή ἀδελφότητα τῆς Μονῆς.